

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: L. C.**, zastoupen Mgr. Radimem Strnadem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 2. 2005, č. j. 24 Az 91/2004 – 32,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Radimu Strnadovi, **se určuje** odměna za zastupování ve výši 1075 Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 91/2004 – 32 ze dne 10. 2. 2005, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM – 1958/AŘ – 2002 ze dne 17. 12. 2003, kterým ministr vnitra ČR zamítl rozklad stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 20. 7. 2001, č. j. U – 2717/VL – 10 – P07 – R2 – 2000, kterým nebyl stěžovateli udělen azyl podle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a nevztáhl na stěžovatele překážku vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nezákonnost rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že krajský soud dostatečně nepřezkoumal žalobou napadené správní rozhodnutí a své rozhodnutí odůvodnil pouhým odkazem na zjištění ze správního spisu a ztotožnil se se závěry správního orgánu, aniž v rozsudku uvedl své vlastní závěry. Dále namítá nezákonnost rozhodnutí správního orgánu, který podle stěžovatele porušil ust. § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1976 Sb., o správním řízení a krajský soud při svém rozhodování nepřihlédl k těmto vadám, pro které měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel připomněl, že je Rus, vojenskou povinnost splnil za existence Sovětského svazu, po vyhlášení nezávislosti Moldavska bylo požadováno, aby splnil vojenskou přísahu v Moldavsku, což nemohl pro národnostní důvody učinit, neboť měl bojovat na straně Moldavska proti Rusům, kteří se snažili o odtržení části Moldávie. Tím, že nesložil vojenskou přísahu, nemohl být přijat do zaměstnání. Těmito skutečnostmi se správní orgán ani krajský soud nezabývaly. Z národnostního důvodu na jeho straně existuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Rozhodnutí soudu v otázce neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí pouze konstatoval, že nebyly shledány důvody k udělení azylu z humanitárních důvodů, aniž tento závěr odůvodnil a krajský soud pouze konstatoval soulad tohoto rozhodnutí správního orgánu se zákonem. Stěžovatel proto navrhl, aby byl rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Stěžovatelovy námitky byly v řízení náležitě posouzeny s tím, že jeho obecná nespokojenost se situací v zemi původu, odmítavý postoj k vojenské službě, konflikty se spoluobčany a snaha legalizovat pobyt na území ČR, jakož i soužití s českou státní občankou, nelze posoudit jako důvody azylově relevantní ve smyslu zákona o azylu. K založení pobytu na území ČR jsou možnosti dané zákonem o pobytu cizinců a nelze je zaměňovat za podmínky azylové.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatel dne 30. 6. 2000 odůvodnil žádost o azyl finančními problémy a neochotou zúčastnit se konfliktů vyplývajících ze vztahu mezi Moldavskem a G. a přáním žít pokojně, pracovat a živit své děti a převést je do ČR. V souvislosti s jeho nespokojeností s politikou a ekonomikou v Moldavské republice mu bylo vyhrožováno a byl pronásledován. V návrhu na zahájení řízení o udělení azylu důvody žádosti o udělení azylu konkretizoval velkými ekonomickými problémy, pro něž nebyl schopen uživit rodinu, proto se rozhodl odjet do ČR, aby mohl svou rodinu podporovat. Z pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení dne 14. 9. 2000 své důvody žádosti o azyl rozšířil o tvrzení, že v době konfliktu v P. měl vojenskou povinnost k Moldávii, kterou nechtěl přijmout, neboť se ozbrojeného konfliktu zúčastnit nechtěl, a proto svoji vojenskou knížku vyhodil. V zaměstnání měl při odmítnutí vojenské přísahy v Moldávii a tudíž absenci razítka Vojenské správy ve vojenské knížce problémy s vyplacením mzdy. Jako další důvod žádosti o udělení azylu tvrdil důvod ekonomický, protože jeho mzda v Moldávii nepostačovala k obživě rodiny. Ze zaměstnání odešel a poněvadž nebyl schopen předložit potřebné dokumenty, mimo jiných vojenskou knížku, nikde nebyl do zaměstnání přijat. S touto záležitostí se neobrátil o pomoc na státní orgány a rovněž tak slovní výhrůžky lidí, kterým se nelíbily jeho názory, nikde neoznámil. Do ČR přicestoval bez problémů a krátce poté mu byl odcizen cestovní pas. Projevil přání zůstat v ČR, získat občanství ČR a přivést sem své děti. Uvedené důvody žalovaný posoudil na základě informací, které si opatřil a návrh na zahájení řízení o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodný podle § 16 odst. 1

písm. a) zákona o azylu rozhodnutím ze dne 28. 11. 2000. Po podání rozkladu stěžovatelem ministr vnitra dne 10. 5. 2001 napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 20. 7. 2001 žalovaný pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, azyl neudělil a na cizince nevztáhl překážku vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu, když dospěl k závěru, že důvodem odchodu žadatele o azyl byly ekonomické potíže a nesouhlas s politickou a národnostní situací v zemi původu nedostačující pro udělení azylu. Podle žalovaného žadatelovy osobní projevy nevedly k perzekuci jeho osoby ze strany moldavských orgánů, následné názorové střety s jedinci nebyly vzhledem k jejich malé intenzitě pronásledováním ve smyslu zákona o azylu a problémy s přijetím do zaměstnání si žadatel přivodil tím, že se sám nezbytného dokladu zbavil. Tyto překážky při hledání pracovního místa neshledal perzekucí jeho osoby. Ekonomické problémy postihující bez rozdílu značnou část obyvatelstva země a jejich dopad na jednotlivce nejsou pronásledováním ve smyslu zákona o azylu. Správní orgán dospěl k závěru, že nejsou naplněny důvody pro udělení azylu a neshledal ani překážku vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu. Stejně tak po podaném rozkladu žalovaný dne 17. 12. 2003 napadené rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 59 odst. 2 správního řádu potvrdil a rozklad zamítl, když neshledal důvody ke změně či zrušení, protože správní orgán I. stupně posoudil návrh v souladu s platnou právní úpravou a procesně správním způsobem a rozhodnutí řádně zdůvodnil. V rozkladu žadatel neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly mít vliv na napadené rozhodnutí. Žalovaný se shodl s názorem správního orgánu I. stupně v tom, že osobní nespokojenost s politickým, hospodářským či společenským stavem země nezakládá důvod pro udělení azylu a potíže v souvislosti s názorovými neshodami se spoluobčany a problémy najít zaměstnání, nejsou pronásledováním podle zákona o azylu. Pro aplikaci § 13 zákona o azylu v daném případě nebyl zákonný podklad, neshledal okolnosti zvláštního zřetele hodné k udělení azylu podle § 14 a nezjistil překážky vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu.

Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl dne 9. 2. 2004 žalobou, v níž namítal politický důvod žádosti o azyl, nikoliv ekonomický, neboť nepřišel do ČR vydělávat peníze a posílat je do Moldavska, ale přijel, aby mohl žít v klidu. Našel si zde partnerku, se kterou několik roků žije, a se kterou chce žít i do budoucna. Důvody azylu spatřoval v tom, že se zbavil své vojenské knížky, protože nechtěl válčit, nesložil přísahu a kvůli tomu byl pronásledován a bylo mu vyhrožováno. Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl, když dospěl k závěru, že nebyly zjištěny žádné důvody svědčící pro pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a jimiž nejsou ani skutečnosti uváděné v žalobě, týkající se jeho známosti s občankou ČR, kterou ani ve správním řízení neuváděl. Soud rovněž neshledal pochybení v posouzení žádosti z hlediska ust. § 14, § 91 zákona o azylu. Krajský soud tak dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo a kasační stížnost podal včas. V kasační stížnosti uplatňuje důvody, které sám neoznačuje, Nejvyšší správní soud konstatuje, že svým obsahem jde o námitky, které nacházejí výraz v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a písm. d) s. ř. s., napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal podle § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. v mezích takto uplatněných kasačních důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není zčásti přípustná a zčásti není důvodná. V logice kasačních důvodů je nutno nejprve se vypořádat s námitkami týkající se vad řízení před žalovaným, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.), přičemž vadami měla být porušení procesních předpisů v řízení před správním orgánem, jejichž obsah stěžovatel cituje, aniž uvádí v čem konkrétně

spatřuje pochybení správního orgánu ve vztahu k důvodům své žádosti. Jak vyplývá ze shora uvedeného, podané námitky nebyly uplatněny v řízení před soudem, a proto je kasační stížnost v této části ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná.

Kasační důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stěžovatel spatřoval v tom, že se krajský soud a potažmo ani správní orgán nezabývaly tím, že jako Rus měl splnit vojenskou přísahu v Moldavsku, aby mohl být nasazen do míst ozbrojených konfliktů, což z národnostních důvodů odmítl, proto měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu národnosti a kvůli odmítnutí vojenské přísahy nemohl být přijat do zaměstnání. Překážku vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu dovozuje rovněž z národnostního důvodu a rozhodnutí soudu v části týkající se udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu považuje pro nedostatek důvodů za nepřezkoumatelné a tvrdí, že jeho osobní situace v zemi původu, kterou popsal v průběhu řízení, jsou důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Pokud se týká kasační námitky ve vztahu k ust. § 14 a § 91 zákona o azylu, musí Nejvyšší správní soud rovněž konstatovat, že stěžovatel v žalobním řízení před krajským soudem nenamítal pochybení správního orgánu při posuzování žádosti z hlediska těchto ustanovení, a proto je kasační stížnost ve vztahu ke shora uvedeným výrokům napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 104 odst. 4 rovněž nepřipustná. Na tomto místě je třeba přisvědčit krajskému soudu v tom, že osobní situaci stěžovatele na území ČR se nemůže zabývat, neboť ve správním řízení o ní nic neuváděl a uvedená tvrzení proto nemohla být správním orgánem hodnocena. Námitka stěžovatele, že se krajský soud nezabýval důvody jeho odchodu z Moldavska, a že je dán důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., není důvodná. Jak vyplývá z rozsudku krajského soudu, soud se zabýval všemi tvrzenými skutečnostmi stěžovatelem v žádosti o azyl, zhodnotil je a dospěl ke stejnému závěru jako správní orgán, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o pronásledování ze strany státu a názorové střety s obyvateli podle soudu nejsou pronásledováním ve smyslu zákona o azylu a tudíž nezjistil žádné důvody svědčící pro pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu a podotkl, že azylovou procedurou nelze zneužívat legalizaci pobytu na území ČR. Uvedený závěr krajského soudu je podle Nejvyššího správního soudu věcně správný, přičemž v této konkrétní věci nelze přehlédnout i to, jak stěžovatel v průběhu správního řízení rozšiřoval důvody žádosti o azyl, jak je uvedeno shora. Pokud stěžovatel tvrdí a zdůrazňuje, že má politické důvody pro udělení azylu, pak ale z azylového řízení ani soudního řízení nelze nikde dovodit, že by se v zemi svého původu nějakým způsobem politicky angažoval.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal naplnění žádné ze stížních námitek a po přezkoumání rozhodnutí krajského soudu dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží, to by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly, a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu zjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát Mgr. Radim Strnad. Soud mu proto určil odměnu za zastupování ve výši 1075 Kč za jeden

úkon právní pomoci společně s jedním režijním paušálem, spočívající v písemném podání soudu podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
člen senátu určený dle rozvrhu práce
provést jednotlivý potřebný úkon v době
překážky v práci předsedkyně senátu
JUDr. Milady Tomkové